

Στο ευρύ Ελληνικό κοινό η

υπόθεση τούτη, δυστυχώς, προσπεράστηκε αδιάφορη. Ίσως ακόμη, και να μην έκανε αίσθηση και να θεωρήθηκε άνευ σημασίας, αφού τελικά, άλλα πράγματα «πουλούν» στα Μέσα Ενημέρωσης: οι σκανδαλογιγίες, οι σκανδαλοθηρίες, οι εγκληματικές επιδόσεις, οι πολιτικοί και οικονομικοί, δείκτες και γιατί όχι, τα υποπροϊόντα των λεγομένων «καλλιτεχνικών» καμωμάτων και δυσσομιών.

Και όμως για όσους αγωνιούν και ενδιαφέρονται για τα εθνικά ζητήματα, και μάλιστα, τα της Κύπρου, το υπό αναφορά θέμα είναι καίριο και μπορεί να χαρακτηριστεί κεφαλαιώδες και καθοριστικό.

Είναι γνωστό, τουλάχιστον σε όσους διαθέτουν και διατηρούν εθνική μνήμη και συνείδηση ότι το πρόβλημα και το δράμα της Κύπρου. Ο τουρκικός Αττίλας

ξερίζωσε το 1974 διακόσιες χιλιάδες Έλληνες Κυπρίους από τις εστίες τους, άφου προέβηκε, βάσει σχεδίου, σε διώξεις, με έξαρση τις δολοφονίες, ακόμη, και βρεφών, και τους βιασμούς, προκειμένου να ενσπείρει πανικό και να προκαλέσει την εκκένωση των πόλεων και των χωρίων. Έτσι, το 40% της κυπριακής γης, εξαιτίας της εγκατάλειψης των μονίμων ενοίκων της και της «εκκαθάρισης», που μεθοδεύθηκε, παραδόθηκε ως λάφυρο στην τουρκική βουλιμία. Σήμερα, μετά από τριάντα πέντε χρόνια στην κατεχόμενη Κύπρο, έχουν εγκατασταθεί κουβαλητοί έποικοι από την Τουρκία γύρω στις εκατό πενήντα χιλιάδες, ενώ ο πάνοπλος τουρκικός στρατός, που είναι διατεταγμένος σε θέση επιθετική, ανέρχεται στις σαράντα χιλιάδες. Και όπως αντιλαμβάνεται κάποιος, τις ελληνοκυπριακές περιουσίες διαμοιράστηκαν ανάλογα τούρκοι και τουρκοκύπριοι. [\(περισσότερα...\)](#)